

Zadriemal som na sedadle
autobusu nočnej linky,
zdalo sa mi, že ma vezie
cez kopčeky, cez dolinky,
za 6 riek a za 5 morí,
za 4 zakliate hory a za 3 sídliská.

Myšlienky na teplú postel, na to slastne sladké snenie
preťala náhle ostrá veta: Čo máte na prečlenie ?
Ste na colnici, na hranici ľudských možností.

Nocou ako hustou horou autobus sa so mnou rútil
a zhora z reproduktorov znel hlas, ktorý čudne chutil:
Ste na colnici, na hranici ľudských možností.

R:Nikoho som nevidel a bolo mi clo až clivo,
nič som nevedel a trýpol som trpezlivo,
kto je colník, no nebol nik, žiadny pracovník.

Žiadna prehliadka za plentou, žiadny prieskum dokumentov,
žiadny vrták, čo ti zíza do kufrov a či máš víza,
či máš razítka a kolky, prečo, načo, kam a koľkí, nik sa nepýta.

Ako v prapodivnom tranze, ako v americkom filme,
v duchu kričím na vodiča: Len sa z cesty nevychýľme!
Máme predsa rýchlosť svetla a možno rýchlosť tmy.

R:Nikoho som nevidel a bolo mi čudne clivo,
nič som nevedel a trýpol som trpezlivo
a zrazu som chápal, čo všetko mi bolo zhabané:

Silné reči, slabé chvíle, sladké vety, plané sľuby
a pilníček, ktorým som si odmalička brúsi zuby
na tú cestu, na diaľnicu, ktorá vedie na hranicu ľudských možností.

Cítil som sa oklamany, poznáte ten poci horký:
Čo má čo bzť hranica snov neďaleko Matadorky ?
A s hnevom na lícach vykrikol som náhle čulý:
Žiadna hranica, tú sme predsa posunuli,
ešte včera, ešte vlani, dávno že už neviem ani,
ktorým smerom nastal posun, von či bližšie k nám...

Nocou ako hustou horou autobus sa so mnou rútil.
Možno rútil, možno vliekol, kto to zistí, v tme jak mlieko
Kde sú rieky, kde sú moria, kde sú zakliate pohoria
v našich sídliskách ?